

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

«Δέν ὑπάρχει κοινός δρόμος μέ τὸ ἀρχηγικό ΠΑ.ΣΟ.Κ.»

Ἡ Συντονιστική Γραμματεία τῶν μελῶν τῆς πολιτικῆς κίνησης πού ἐκφράζεται ἀπό τὴν ἔφημερίδα «Σοσιαλιστική Πορεία», μέ ἀφορμὴ τὸν ἕνα χρόνο ἀπὸ τὴ διακήρυξη τῆς 3ης τοῦ Σεπτέμβρη, καί τῆς ἔντεχνης σπερμολογίας ἀπὸ πλευρᾶς ἐπίσημων κύκλων τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐπαναφορὰ ὄσων διαφώνησαν μέ τὴ διαστρέβλωση τῶν ἀρχῶν καί τὴν φαλκίδευση τῆς σοσιαλιστικῆς προοπτικῆς του, ἀπεφοσίζει νὰ κάνει γιὰ ἄλλη μιὰ φορά γνωστὴ τὴ θέση τῆς κίνησης πάνω στὴν πολιτικὴ κρίση τοῦ ΠΑΣΟΚ.

Ἡ κρίση πού δημιουργήθηκε ἀπ' τὶς ἀρχηγικὲς μεθοδεύσεις τὸν περασμένο φλεβάρη ὅταν ὁ κ. Α. Π. διέλυσε τὴν Κ.Ε., ὄχι μόνο δέν ἔχει ξεπεραστεῖ, ἀλλὰ ἀντίθετα, στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, βαθαίνει, ὀλοένα καί περισσότερο. Ταυτόχρονα, οἱ αἰτίες πού

τὴν δημιούργησαν γίνονται πιὸ κατανοητὲς καί ὁ οὐσιαστικὸς τους χαρακτήρ ἀποκαλύπτεται ξεκάθαρα σὲ ἐπίπεδο ὀργανωτικῆς καί πολιτικῆς τακτικῆς, φανερώνοντας παράλληλα καί τὴν καταβολὴ τους σὲ μιὰ ἐκλεκτικὴ «μεσοϊανική» ἰδεολογία, πού λίγο ἔχει νὰ κάνει μέ τὴ σοσιαλιστική.

Στὸ ὀργανωτικὸ ἐπίπεδο ἀνακόπηκε συστηματικὰ ἢ προσπάθεια δημιουργίας καί λειτουργίας συλογικῶν ὀργάνων. Ἀλλεπάλληλες διαγραφές καί διοικητικὰ μέτρα φίμωσης τῆς βάσης, εἶναι ἡ μέθοδος πού ἀντικαθιστᾷ τὴν ἰδεολογικὴ συζήτηση. Μιὰ μόνη πηγὴ νομιμότητας ἀναδεικνύεται στὸ Κίνημα, ὁ Πρόεδρος, πού μετατρέπεται σὲ Ἀρχηγό. Μιὰ ἀλλοπρόσαλλη ὀργανωτικὴ πολιτικὴ ἀπολουθεῖται μέ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ διατηρήσει τὸν κυρίαρχο ρόλο τοῦ Ἀρχηγοῦ σὰν ἰσοροπιστικοῦ παράγοντα τῶν συγκρουομένων ὁμάδων, πού ἐπιχειροῦν νὰ ἐπικρατήσουν ἐπιδιώκοντας γραφειοκρατικὲς θέσεις ἐν ὀνόματί του.

Ἡ ὄλη αὐτὴ εὐκαιριακὴ ὀργανωτικὴ πολιτικὴ, ἢ μετατροπὴ ἐνὸς μαζικοῦ σοσιαλιστικοῦ Κινήματος σὲ ἀρχηγικὸ κόμμα, καθόλου δέν συμβάλλουν στὴν δημιουργία ἐνὸς φορέα μοχλοῦ τῆς κοινωνικῆς ἄλλα-

IN

» χαρτί

51— Ἡ ἑλληνογαλλικὴ οικονομικὴ συνεργασία καί ἡ ἐνίσχυσι τῆς ἑλληνικῆς οικονομίας ἀπὸ γαλλικῆς πλευρᾶς.

Τὸ Γαλλικὸ Πρακτορεῖο Ἰδιήσεων, ὅμως, διαψεύδει τοὺς εὐσεβεῖς πόθους τῆς δεξιᾶς γιὰ τὴν διατυμπανιζόμενὴ «ταύτιση συμφερόντων Γαλλίας καί Ἑλλάδας καί τὴν πλήρη συμπάραστασι εἰς τὸ ἔθνικὸ θέμα τῆς Κύπρου» μεταδίδοντας στίς 19/9 ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 7)

(Συνέχεια στὴ σελίδα 7)

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΟΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...»

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

γής στον τόπο μας. Στο επίπεδο πολιτικής πρακτικής οι αντιφάσεις είναι καταφανείς.

Οι γεφυρωστές διαδικασίες της μεταπολίτευσης χαρακτηρίζονται σαν «Νατοϊκή λύση» και «άλλαγή φρουράς». Ακολουθεί το ειδύλλιο στη Βουλή και γίνεται πιστοποιητικό πατριωτισμού στον Καραμανλή. Την ίδια περίοδο σε εισήγηση του Α.Π. στην Κ.Ε., η δυνατότητα ανάπτυξης «εθνικής άστικής τάξης» φαίνεται πιθανή. Η «προσωρινή παύση» της δίωξης των υπευθύνων για την προδοσία της Κύπρου γίνεται αποδεκτή, με την αποδοχή της παλαιοκομματικής αρχής των αρχηγικών διαβουλεύσεων, σε εποχή έντονης συνηματολογίας για αποχουνοποίηση. Ένω επί μήνες συζητείται το σύνταγμα στη Βουλή, χωρίς να ένεργοποιηθεί ο λαός, άφθοι όλοκληρωθεί η ψήφισή του, τότε, καλεί ο κ. Α.Π. τον ελληνικό λαό σε άνένδοτο άγώνα για Συνταγματική Έθνοσυνέλευση, θέση που έπι-

κροτούν οι μοναρχικοί...

«Ιδίες αντιφάσεις έπισημούνται στην αντιμετώπιση του χουντικού κινδύνου από πόν κ. Α.Π., προεκλογικά και μετεκλογικά (πραξικόπημα Φλεβάρη).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: «Ο λαός δεν άποκομίζει σαφή καθοδήγηση ως προς τον τρόπο τακτικής αντιμετώπισης του Καραμανλή και του χουντικού κινδύνου ούτε αντίλαμβάνεται πώς ή τέτοια εύκαιριακή πολιτική ύπηρετεί τον στρατηγικό στόχο της Σοσιαλιστικής Άλλαγής.

Η όλη Καραμανλική πρακτική, τακτική πολιτικής διάσωσης της χούντας κορυφώνεται με την άπονομή χάρης στους «άφρονες πρωταίτιους». Τότε ο άρχηγός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δείχνει για άλλη μία φορά τή κριτήρια, τή κίνητρα και τις προοπτικές των πολιτικών του έπιλογών. Χωρίς καμιά έκτίμηση του συσχετισμού δυνάμεων, τής ανάγκης για χάραξη μακροπρόθεσμων προοπτικών, του επίδεδο άνάπτυξης του μαζικού κινήματος, ζητά «άμεση προσφυγή στη λαϊκή έτυμηγορία»! Και αυτή ή πολιτική που θέση πέφτει στο κενό συμβάλλοντας όμως στη δημιουργία έκείνου του κλίματος σύγχυσης που εύνοει άντικειμενικά τή πέρασμα των μεθοδεύσεων τής Δεξιάς.

Στή συνέντευξη τού σε άπογευματινή έφημερίδα στεγάζονται οι έξής άκροβατισμοί: Γίνεται σκληρή κριτική της Ε.Κ. - Ν.Δ. καθώς και του ΚΚΕ έσ. Διασώζεται μόνο τή ΚΚΕ έ.Ε. Δηλώνει πώς ή ένότητα των προοδευτικών δυνάμεων ή μόνη δυνατή, είναι αυτή που θά έπιτευχθεί στη βάση. Άποκλείει όμως μιά τέτοια συμμαχία μόνο με τή ΚΚΕ έ.Ε. (τώρα) και προτείνει ένα μίνιμουμ πρόγραμμα συνσπασμού στην Ε.Κ. - Ν.Δ. Δεν άποτελούν όλα αυτά όμως τή «άνοιγματα» και οι, με έλλογικές σκοπιμότητες, προτάσεις άρχηγικό έλιγμό στην κορυφή, έρήμην τής βάσης;

Η θέση του κ. Α.Π. για τόν Στρατό είναι καίρια άποκαλυπτική. Τις καταγγελίες για άνυπαρξία ούσιαστικής άποχουνοποίησης, διαδέχονται διαπιστώσεις για ώριμανση ουσηκών συμφιλίωσης Λαού-Στρατού. Άπό τούς άξιωματικούς ζητάει «ελληνικότητα» και «ούδετερότητα» σαν μόνες προϋποθέσεις γι' αυτή τή συμφιλίωση (ούτε καν «δημοκρατικότητα»), χωρίς ταυτόχρονα να έπεξηγει αυτούς τούς όρους. Στάση, που σε συνδυασμό με τήν όλη οργανωτική πολιτική όδηγει στο συμπέρασμα ότι δεν ένδιαφέρεται για Κίνημα με κοινωνική έδραίωση ικανό να όδηγήσει στην έξουσία άλλα για ένα κόμμα που ένδεχομένως θά στηριχτεί άκόμα και

σε κέντρα δύναμης για να άόκησει τήν Κυβέρνηση.

Σέ ποιους αναφέρεται αυτή ή χωρίς διευκρινισμένη βάση συμφιλίωση; Η χωρίς πολιτική και κοινωνική άνάλυση τών όσων συμβαίνουν στο Στρατό; Πώς είναι δυνατόν να έπιτευχθεί συμφιλίωση λαού και στρατού χωρίς δομικές άλλαγές τής παραδοσιακής διάρθρωσης έξουσίας; Και οι όροι αυτοί «ελληνικότητα» και «ούδετερότητα» πώς άφήνουν έκτός φάματος συμφιλίωσης τούς έθνικοφασίστες που Ιωνανίδα που παρήγαγε μαζικά τή Σχολή Ευελπίδων στην έφταετία;

Η παραπάνω οργανωτική και πολιτική τακτική του άρχηγού του ΠΑ.ΣΟ.Κ., δεν έχει καμιά σχέση με τήν ιδεολογία, τήν οργανωτική και πρακτική ένός σοσιαλιστικού κινήματος άρχών.

Γιατί σε ένα τέτοιο κίνημα, ό ιδεολογικός του χαρακτήρας πρέπει να είναι διαλεκτικός συσχετισμένος με τις οργανωτικές του άρχες. Τά πλαίσια τής πολιτικής του τακτικής να προσδιορίζονται άπ' τούς συγκεκριμένους στρατηγικούς στόχους, που έχουν προκύψει από βαθειά κοινωνικοοικονομική και πολιτική άνάλυση. «Έτσι γίνεται Έσκάθαρος ό χαρακτήρας και ή φυσιογνωμία τής άρχουσας τάξης, οι σχέσεις τής με τόν διεθνή ιμπεριαλισμό και τή μονοπωλιακό κεφάλαιο. Άπό τήν άλλη μεριά, προσδιορίζονται οι κοινωνικές δυνάμεις στις όποιες στηρίζεται τή Κίνημα και οι συμμαχίες του στον πολιτικό χώρο.

Όλα αυτά τά στοιχεία λείπουν και όχι τυχαία από τή ΠΑ.ΣΟ.Κ. Η άπουσία του άπ' τούς άγώνες τών κοινωνικών στρωμάτων και ή όλη του οργανωτική και πολιτική τακτική, όδηγει στο συμπέρασμα ότι τή όρχηγικό ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν ένδιαφέρεται για κίνημα με κοινωνική και πολιτική λειτουργικότητα ικανό να άποτελέσει φορέα και έγγυητή τής σοσιαλιστικής άλλαγής στον τόπο μας. Άλλ' ότι πρόκειται μάλλον για κόμμα - έκλογικό μηχανισμό, κόμμα όπαδών κ ψηφοφόρων, που καλλιεργεί τήν παρορμητική μικροαστική λειτουργία τής βάσης.

Ο λαός δεν αισθάνεται στις τάξεις του τήν παρουσία ένός δικού του Κινήματος, ικανού να άναπτύξει και καθοδηγήσει τούς άγώνες του. Τήν τέτοι έλπίδα τής 3ης Σεπτέμβρη διέλυσαν οι άρχηγικές μεθοδεύσεις. Επεις μένουμε πιστοί στην άνάγκη ένός τέτοιου φορέα και στην σοσιαλιστική προοπτική που δεν πνέρνει και δεν έχει σημαίο σύμπληρω με τούς δρόμους και με τις έπιλογές του άρχηγικού ΠΑ.ΣΟ.Κ.

η φάση

να, προϋποθέτει ριζική στροφή, ούσιαστική άνατροπή τών δεδομένων τής ελληνικής πολιτικής — και όχι μόνο τής έξωτερικής. Η άποδέσμευση από τόν κλοιό τού «ελεύθερου δικτικού κόσμου» και ή διαδικασία προσέγγισης στο άντιιμπεριαλιστικό στρατόπεδο δεν μπορεί να γίνει χωρίς γενικότερους πολιτικούς και κοινωνικούς κλονισμούς τών θεμελιών όχι μόνο τής κυβέρνησης Καραμανλή και τής πολιτικής τής, αλλά κυρίως, τών θεμελιών του κυρίαρχου συστήματος στον τόπο. Η κυβέρνηση και οι κοινωνικές δυνάμεις που τήν στηρίζουν, είναι φυσικό να μ'ήν άποδέχονται τή πολιτική τούς αυτοκτονία.

Όλα αυτά έπιτρέπουν να κατανοήσουμε τήν κυβερνητική λογική στο Κυπριακό. Δείχνουν όμως και τή μέγεθος και βάθος τής αντίθεσης, που χωρίζει τήν κυβερνητική πολιτική από τήν έθνικά άναγκαία πολιτική, σ' ένα θέμα που συγκλονίζει τόν τόπο και θά έχει σεισμικές έπιπτώσεις στην ύπόσταση και τή μέλλον του.